

Sagittarius en het raadsel van de regenboog

Sagitarius en het
raadsel van de
regenboog

Roger Brits

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789464359657
© 2021 Roger Brits

1 Het raadsel van de regenboog

U bent er weer!

Wat fijn!

Als ik me niet vergis, dan heeft u het boek over mijn derde avontuur geopend.

Natuurlijk kan ik me vergissen, want wie mij een beetje kent, die weet dat ik me wel vaker vergis. Bijvoorbeeld toen ik, Sagitarius Secretarisvogel, in mijn eerste avontuur niet wilde geloven dat een draak echt bestaat.

Hoe kon ik me daarin zo vergissen?!

En u? Nog voordat ik u over mijn eerste avontuur vertelde, zou u mij geloven als ik u zou vertellen dat ik door een kwal op pad ben gestuurd, met een schelp onder mijn vleugels, die van binnen rood kleurde als de draak wakker zou worden?

Ik vermoed van niet. U zou mij naar het rijk der fabelen verwijzen.

Toch is het zo.

De draak werd wakker omdat er dieren waren die zich als een draak gedroegen. Het was al bijna te laat voor de dieren, voordat ze het door hadden.

De olifant, die door de dieren tot hun leider was gekozen, kan het bevestigen.

Samen met hem stond ik op hetzelfde strand als waar ik nu sta, om zij aan zij met andere dieren te strijden tegen de draak.

Hier, op het strand voor mij, zagen we hoe de draak onder de golven van het Grote Meer verdween. Echt waar!

Het werd nog vreemder, toen de olifant mij daarop overhaalde om een lied te maken, dat alle dieren konden zingen voor elkaar. Wie had ooit gedacht, dat ik, Sagitarius Secretarisvogel, dat lied zou vinden? Ik niet, want kan niet eens zingen! Krrr!

Weer een vergissing!

Het werd nog gekker in mijn derde avontuur.

Want wat bleek, toen de dieren hun leven gingen opbouwen?

Er ontbrak iets!

De dieren leefden lang, misten iets heel belangrijks. Iets dat kleur aan hun leven geeft.

Daarover gaat mijn derde avontuur.
Ik zal het u vertellen, in alle geuren en kleuren.
Ook mijn derde avontuur begon op dit strand.

Het was een prachtige dag om onder de takken van een palmboom te genieten van de rust en de warmte op het strand.

De zon scheen volop.

Het Grote Meer zuchtte bij elk golfje water dat het aan land liet rollen. Vrrrrrhhh, zo klonk het water dat naar het strand rolde en zich zuchtend door het zand liet zakken.

Zo voelde ik me nu ook, als een golfje dat aanspoelt op het strand en zich laat inzakken in de warmte van het zand. Hhhhaahhh, eindelijk rust.

Een zacht briesje bracht een beetje verkoeling naar de palmboom, van waaruit ik naar het strand en het water keek.

Mijn ogen waren gesloten. In de binnenkant van mijn oogleden zag ik alleen schaduwen van zon en palmladeren. Heerlijk! Zo mag het blijven.

Heerlijkheid duurt het langst.

Behalve op het strand.

“Ssstt!”, hoorde ik.

Het geluid van de stilte.

Ik houd van de stilte. Leve de stilte!

“Sssttt!”

Hè? Het is toch al stil? Buitengewoon vreemd.

Wat sist er?

Langzaam opende ik mijn ogen om te zien wat ik hoorde sissen.

Meteen zag ik de golfjes die aanspoelden op het strand. Golfjes, die meteen na het aanspoelen in het zand zakten. Vrrrrhh, vrrrrhh.

Zelfs het warme zand siste tevreden bij elke golf, dat verkoelend water bracht.

“Sssttt!”

Hè? Hoorde ik nu ook het zand sissen?

Dat zou buitengewoon vreemd zijn, want het ge-ssst kwam niet van het strand.

Kwam het van links?

Nee, niets te zien. Rechts dan?

Nee, ook niet.

“Ssstt!”

Het ge-ssstt klonk opnieuw.

Nu pas merkte ik dat het ge-ssst van boven mij kwam, ergens uit de takken van de palmboom.

Ik keek omhoog en zag tot mijn grote schrik een grote, gemene kop met een gespleten, wiebelende tong op me afkomen!

Van schrik kronkelde mijn nek ineen.

Het was een slang! Een grote, glibberige slang!

Hij was in de palmboom gekronkeld en keek me aan vanaf de tak boven mij!

Dat heb ik weer! Ik zit net rustig te genieten van het mooie weer en dan sist er een draak van een slang voor mijn kop!

Ik moest op mijn hoede zijn, want ik wist niet of ik die slang kon vertrouwen.

De slangen, die ik kende, pikten eieren, spoten gif en knepen je fijn.

“Ssst. Bent u de secretarisvogel Sagitarius?”, siste de slang vragend.

Verbaasd strekte ik mijn nek een beetje terug.

Een slang die mij kent?

“Met wie heb ik het genoeg?”, vroeg ik benieuwd. Ik keek nog eens goed en schrok opnieuw van wat ik zag.

Die slang was draconisch groot!

“Ssst. Mijn naam is Yumbo Anaconda. Neemt u mij niet kwalijk. Ik wil u niet laten schrikken.”

Een beetje geschrokken was ik nog steeds, maar iets in mij zei dat ik voor deze reuzenslang niets te vrezen zou hebben.

“U kent mij niet maar ik ben speciaal voor Sagitarius Secretarisvogel uit de Grote Vos gekomen”, siste de anaconda. “Onze leider de olifant vertelde mij dat ik hem hier zou kunnen treffen. Bent u de secretarisvogel? Kunt u mij zeggen of ik op zoek ben naar u?”

Oh?! Hij kent mij? Boeiend!

De olifant had hem naar mij gestuurd. Nu moest ik hem wel vertrouwen. Die slang zou zo’n reis naar het strand zeker niet hebben gemaakt als hij niets van me wilde.

“Ja, u heeft mij gevonden. Wat verschaft mij de eer van uw bezoek, beste meneer Yumbo?”

“Ssstt!”, siste de slang. “U bent het! Wat ben ik blij u gevonden te hebben!”

“Waar kent u mij van, als ik vragen mag?”, vroeg ik beleefd.

“Oh, neem me niet kwalijk”, siste de slang. “Ik ben de laatste tijd mezelf niet meer. Wij hebben elkaar nog nooit gesproken maar ik heb u zien vliegen boven de Grote Modderpoel en in het Grote Bos. U was ergens naar op zoek. U bent altijd op zoek. Overal waar ik kwam werd er over u gesproken, weet u.”

Ik voelde me vereerd door de woorden van de slang. Er wordt over mij gesproken! Benieuwd strekte ik mijn nek voluit, zodat mijn kop iets hoger boven de slangenkop uitstak.

“Dank u. Dat hoor ik graag. Vertelt u maar”, drong ik ongeduldig aan.

“Graag! U bent een wijze vogel. Daarom stel ik u de volgende vraag. Gaat er de laatste tijd wel eens wat mis met u, secretarisvogel?”

“Nou, als u dat zo aan me vraagt”, antwoordde ik. “Vergeeft u mij. Ja, net nog! Ik dacht rustig te kunnen genieten van het mooie weer en dan hangt er ineens een grote slang voor mijn kop. Ben ik daar blij mee? Dacht het niet!”

Oef! Dat was niet aardig van me. Ik haastte me om te zeggen: “Neemt u me maar niet kwalijk. Ik moet nog even de juiste toon vinden, merk ik. U bent een aardige slang. Tenminste, dat hoop ik.”

“Het is al goed”, antwoordde de slang. “Wij anaconda’s worden niet graag gezien. Wij hebben nu eenmaal een grote bek waar dieren van schrik ademloos van worden. Dat maakt ons niet zo geliefd als u.”

“Oh, fijn. Ik hoor het al”, zei ik opgelucht. “U bent even aardig als ik.”

“Dank u! Dat hoor ik niet zo vaak. U bent ook aardig. Daarom durf ik het maar direct aan u vragen. U bent namelijk de enige die het kan vinden.”

“U vleit mij, meneer Yumbo”, antwoordde ik beleefd. “U zegt het, ik vind nogal eens iets. Waar gaat het over?”

De anaconda schudde even meewarig met zijn grote kop. “Hoe moet ik het beschrijven?”, siste de slang. “Het is een raadsel. Het is iets waardoor je de zon ziet schijnen en je leven kleur krijgt. Iets dat ik niet kan grijpen. Je kunt het niet zien en niet horen, niet voelen en niet ruiken. Misschien heeft het een vorm en beweegt het, ik weet het niet.

Een raadsel? Komt die slang hier naar toe om mij een raadsel te vertellen?

“U zoekt het antwoord op uw eigen raadsel?”, vroeg ik.

“Ja, zo iets”, antwoordde de anaconda. “Ik ben hier naar toe gekomen in de hoop dat u mij zou kunnen helpen. U heeft de hele wereld al gezien, het Grote Bos, de Grote Modderpoel, het Grote Veld en zelfs het Land van dag en nacht. U weet vast heel veel.”

Weet ik veel? Weet ik veel!

“Dank u, nogmaals. Het vereert mij dat u zo over mij denkt”, antwoordde ik trots en beleefd.

Ik voelde dat ik de anaconda graag wilde laten merken dat ik hem kon helpen om het raadsel op te lossen. Als iemand vertrouwen in je heeft, dan moet je dat ook waarmaken. Die dieren vertrouwden toch ook op de olifant, die ze gekozen hadden als leider? “Laat mij een poging wagen om uw raadsel op te lossen”, bood ik aan. “Is het soms wijsheid, wat u zoekt?”

“Ssstt! Heel slim van u, secretarisvogel”, grijnsde de slang. “Helaas word ik soms niet blij van wat ik weet.”

Dat is waar. Soms wil je wel eens iets niet weten. Eigenlijk wil ik alleen dingen weten waar ik blij van wordt. Lekker dommelen op een tak aan het strand, met stilte en warmte om me heen, bijvoorbeeld.

De anaconda kronkelde zich met zijn lange lichaam strakker om de palmtak. “Kijk, toen ik nog een kleine slang was, had ik twee broertjes en twee zusjes. Wii was de oudste van ons. Hij was altijd als eerste wakker en bleef de hele dag kronkelen. Ohiyesa was mijn oudste zuster. Zij won altijd alle spelletjes die we speelden. Shenmi hield zich meestal verborgen, maar Juga wist altijd waar Shenmi kronkelde. Met mijn ouders erbij waren we met ons zevenen. We hadden we weinig te eten. Dat was ook niet nodig.”

“Wat bedoelt u, meneer Yumbo?”

“Ssstt. Mijn oude moeder zei altijd dat de zon voor niets opkomt. Als we maar met ons zevenen zijn, dan ziet de wereld er gekleurd uit en dan hebben we alles wat we nodig hebben.”

“Mooi gezegd”.

“Ssstt. Zeker. Nu is het anders. De dieren nemen alles wat ze kunnen gebruiken. Meer dan dat ze nodig hebben. Ze praten alleen over het weer, over de buren en over zichzelf. Maar ze praten niet over datgene waardoor ze zich goed voelen. Daarom gaat het mis. We beseffen niet eens meer hoe blij we mogen zijn met wat we met z’n allen kunnen hebben.”

Het jeugdverhaal van de slang bracht me op een idee. Zou de oplossing van het raadsel liggen in de manier waarop dieren met hun omgeving omgaan? In mijn avontuur met de Traan van de draak heb ik geleerd dat de dieren de draak alleen konden verslaan als ze zouden samenwerken.

“Meneer Yumbo, is saamhorigheid de oplossing van uw raadsel?”

“Ssst. Saamhorigheid?”

“Ja, dat de dieren alles samen doen”, legde ik uit. “Saamhorigheid kunt u niet grijpen, niet zien, niet horen, niet voelen en niet ruiken. Toch?”

De anaconda schudde met zijn kop heen en weer. “Een goede poging om het raadsel op te lossen, Sagitarius, maar ik ben bang dat de zon niet voor je schijnt en niet alles gekleurd wordt door saamhorigheid. Het moet iets anders zijn.”

Een goede poging, maar geen oplossing. Ik voelde aan mijn veren dat ik nog een poging wilde wagen om het raadsel snel op te lossen.

“Het is iets waardoor de dieren de zon weer zien schijnen? Misschien weet ik het dan, meneer Yumbo.”

“Nu spreekt u in raadsels, beste secretarisvogel”, siste de slang. “Waar denkt u dan aan?”

“Neem me niet kwalijk”, antwoordde ik. “Soms denk ik sneller dan dat ik praat. Ik snap dat u me dan niet kunt volgen.”

“Ssst. Geen probleem, hoor. Ik ben alleen benieuwd. Wat zit er in uw kop?”

“Okay. Ik denk aan iets dat ik geleerd heb in een ander avontuur”, antwoordde ik. “Weet u dat de olifant mij vroeg om het lied van het leven te zoeken? Dat avontuur, dat bedoel ik.”

“Dat heb ik gehoord”, zei de slang. “U heeft het lied gevonden toen u dieren hebt bezocht vanaf het begin van hun leven tot het eind.”

“Juist!”, riep ik blij. “Fijn dat u daarvan heeft gehoord! Weet u, ik heb ervaren wat de dieren in hun leven ervaren. Ik heb daarmee levenservaring opgedaan. Is dat het soms? Levenservaring?”

Yumbo de anaconda keek me met glazige ogen aan. Hij was duidelijk aan het nadenken of levenservaring de oplossing van zijn raadsel was.

“Ssst. Ook een goede poging, Sagitarius. Levenservaring kun je niet zien, horen, voelen of ruiken en we eten niet of het beweegt of zelfs een vorm heeft. Maar ook van levenservaring gaat de zon niet schijnen en kleurt de wereld niet. Ik denk dat we verder moeten zoeken, Sagitarius”, antwoordde de anaconda. Zijn tong bungelde uit zijn bek.

“U spreekt met gespleten tong, meneer de anaconda”, zei ik ongeduldig. “Wat bedoelt u ermee te zeggen dat levenservaring niet het antwoord op uw raadsel is?”

“Ssst. Ik bedoel dat niet alle levenservaringen fijn zijn, Sagitarius. Kijkt u eens naar uzelf. Krijgt u een goed gevoel bij uw levenservaringen?”

Daarmee had de anaconda een punt! Zijn vraag raakte mij op mijn zere plek! Wist hij van mijn geliefde Serpentina Secretarisvogel, de liefde van mijn leven? Wist hij waarom ik ben gevlucht, toen de boosaardige vogelkoning me uit haar leven stootte?

De gedachte aan de vogelkoning maakte me nog nijdig. De botsing met de vogelkoning was geen fijne levenservaring voor mij.

Levenservaring kon inderdaad niet de oplossing zijn.

Langzaam begon ik wat ongemakkelijk worden door het gesprek met de slang. Waarom zei die slang niet gewoon wat hij wilde? Hij bleef er maar om heen draaien. De anaconda wist niet wat hij zocht. Hij had, om het zo maar eens te zeggen, een lange aanloop nodig. Daardoor begon ik mijn geduld te verliezen, want ik wilde rustig van de warmte en stilte genieten.

Bijna had ik de hoop opgegeven dat ik snel afscheid van de slang kon nemen, totdat hij vroeg: “Mag ik u nog een vraag stellen, Sagitarius?” Eigenlijk had ik daar geen zin in, maar ik wilde me niet laten kennen. Per slot van rekening zal die slang niet zo maar zo’n vraag stellen.

“Probeer u eens.”

“Okay. Mag ik weten waarnaar u zoekt in uw leven?”

Oef! Op die vraag had ik even geen antwoord paraat. Ik kon moeilijk zeggen dat ik graag op een tak aan het strand zit te genieten van rust en warmte. Dat lijkt zo leeg, zo onwijs.

Terwijl ik nadacht probeerde de anaconda me te helpen door de vraag anders te stellen. “Wat heeft een secretarisvogel als u nodig om zich goed te voelen? Gouden eieren?”

“Gouden eieren? Nee, dank u! Eieren horen in een nest. Ik heb geen nest. Ik scharrel maar wat rond”, antwoordde ik.

“Aha!”, siste de slang. “Als gouden eieren u niet blij maken, dan bent u vast op zoek naar de eeuwige roem?”

Eeuwige roem? Ik wist niet wat dat is maar het klonk goed! Er kwam een grijns op mijn kop.

De slang zag dat ik reageerde zonder iets te zeggen. “Hoe zou u het vinden als de grote daden van Sagitarius Secretarisvogel zouden worden doorverteld aan uw kuikens en kleinkuikens?”, siste de anaconda slijmend.

Daarmee kreeg de slang mij stil. In één slijmerige sis maakte mijn ongeduld plaats voor belangstelling.

“Ik denk dat ik naar uitdagingen zoek, naar antwoorden op iets dat ik nog niet weet en snap, begrijpt u?”

De anaconda knikte met zijn kop. “Wijs gesproken, secretarisvogel. Wijs gesproken.”

“Dank u.”

“Zo iets geldt dus ook voor mij. Ik zoek de oplossing van een raadsel, omdat ik weet dat dan pas de zon voor mij gaat schijnen en mijn leven kleur krijgt. Wij willen hetzelfde, secretarisvogel, maar noemen het anders, begrijpt u?”

“Nog niet helemaal”, antwoordde ik. “Nu u weet wat ik zoek, kunt u mij vertellen wat u zoekt?”

De slang legde schijnbaar moedeloos zijn kop langzaam op de tak naast me en keek me met waterige ogen aan. “Ssstt. Ik zou graag weer eens die boog met die zeven kleuren boven me willen zien stralen. Als ik die zie, dan voel ik me op mijn best.”

“De boog van zeven kleuren?”, vroeg ik.

“Ik bedoel de zon, die door water schijnt”, zei de anaconda. “Als de zon door een regenbui in de lucht schijnt, dan komt er een boog met zeven kleuren. Dat bedoel ik.”

“Pffff! U bedoelt een regenboog! Of ik die gezien heb? Nu u dat vraagt. Even nadenken, hoor. Ik heb er eigenlijk niet op gelet. Nee, de laatste tijd niet, hoezo?”

“Weet u, als de zon door de regen schijnt, wat ziet u dan? Ziet u dan de zon?”

“Ja.”

“Mooi. De zon geeft ons licht en warmte. Dat is wat u voelt. Heerlijk, hè? Heel belangrijk voor ons allemaal. En ziet u ook de regen?”

“Ook.”

“Mooi! De regen geeft ons energie om te bewegen en te groeien. Ook heel belangrijk voor ons. Als zon en regen bij elkaar komen, dan krijgt het leven kleur. Dan gebeurt er met mij iets bijzonders”, siste de slang.

“Dan voel ik wat ik zoek. Ik denk dat daarin de oplossing van het raadsel ligt, Sagitarius.”

“Aha! Dus het is niet de regenboog, die u zoekt, maar juist wat eronder ligt?”

“Sstt! U zegt het goed”, siste de slang. “Ik wist dat u mij zou begrijpen.”

“Nou, ik begrijp u nog niet helemaal, maar ik zal eerst de regenboog moeten vinden, voordat ik kan ontdekken wat er onder ligt. Klopt dat?”

“Ja, dat is het!”, siste de slang. “U begrijpt mij. Onder die boog van regen is wat we niet kunnen zien, horen, voelen en ruiken en dat misschien beweegt en een vorm heeft. Dat is wat ik u vraag om te vinden. In gedachten zie ik het al helemaal voor me. Ik hoop dat er onder de regenboog een lieve anaconda schuilt. Daarom wil ik graag de regenboog weer boven me zien en vinden wat ik zoek. En ik niet alleen. Alle dieren willen zoiets!”

“Dat begrijp ik”, antwoordde ik. “We willen allemaal we iets vinden wat we zoeken. U denkt al te weten dat uw anaconda onder de regenboog is! Waarom gaat u er niet gewoon zelf naar toe?”

Door mijn scherpe vraag kromp de anaconda ineen. Alsof het hem stak, dat ik die vraag stelde.

“De zon schijnt maar er is geen regen. Zonder regen geen regenboog. Ik heb de regen nodig. Zonder regen droog ik op. Het gaat mij pas lukken om het te vinden als de regenboog boven mij schijnt. Pas dan vind ik wat ik zoek. En dan vindt u het ook.”

“Zo? Ik? Doe ik het ook voor mijzelf?”, antwoordde ik vragend.

“Het gaat niet alleen om u en mij”, ging de slang verder. “Kijk naar u zelf. U heeft de regenboog ook al lang niet meer gezien, zegt u. Dat geldt ook voor anderen. Zij hebben ook kleur in hun leven nodig. De regenboog geeft hen kleur.”

“Zeven kleuren”, vulde ik aan.

“Ssst. Dat klopt. De zeven kleuren komen bij elkaar in de regenboog. Telkens in dezelfde volgorde. Eerst rood, dan oranje, geel, groen, lichtblauw, donkerblauw en paars.” De tong van de anaconda wiebelde onrustig heen en weer.

“Ik ga u helpen!”, riep ik beslist. “Waar kan ik die regenboog vinden, beste meneer Yumbo?”

De anaconda zuchtte diep. “Ik ben blij dat u mij wilt helpen. Mijn lange reis was niet voor niets gemaakt.”

“Nog één vraag, meneer Yumbo. Waarom komt u bij mij? Waarom heeft u die lange reis gemaakt?”

De anaconda keek mij even aan en siste: “Nu maakt u een grapje, zeker? U weet vast wel waarom. U bent de enige die de regenboog kan vinden.”

“Secretarismvogels maken geen grappen”, antwoordde ik. “Het is een serieuze vraag.”

“Neemt u me niet kwalijk”, siste de slang. “U bent serieus. U heeft al veel gezien, heb ik gehoord. U heeft vast wel eens gehoord van het Rode Land, het land, waar de zon altijd schijnt maar waar het ook nooit regent. Daar woont familie van mij, de regenboogslang, ergens bij een rode rots.”

Had u wel eens van een regenboogslang gehoord? Ik niet! “Het Rode Land? Ik heb er van gehoord, ja. Dat ligt ergens in het Grote Veld, dacht ik.”

“Juist! Het regent er nooit. Ik kan er niet naar toe, want dan zou ik uitdrogen en vervellen. Mijn vel is heel gevoelig voor de zon, ziet u?”

“Ik zie het. Weet uw regenboogslang misschien wel waar de regenboog is gebleven?”

“Het zou kunnen dat hij het weet. Ik heb gehoord dat de regenboog lang geleden is gezien in het Rode Land. Misschien is de boog met de regen in de grond gezakt. Alleen de rode kleur, die bovenop ligt, zou dan nog net te zien zijn.”

“Bijzonder”, zei ik. “Net als de golfjes die in het strand zakken.”

“U zegt het! Bijzonder, ja! Brengt u alstublieft de regenboog terug. Komt u me alstublieft opzoeken bij de Grote Vos als u het gevonden heeft?”

“Iets vinden dat ik niet kan zien, horen, voelen, ruiken? Dat geen vorm heeft en misschien beweegt? Met een beetje mazzel moet dat lukken”, antwoordde ik droog. “Zo lang zal het wel niet duren.”

Oef! Daarin had ik me weer eens lelijk vergist!
Gelukkig had ik de tijd om het uit te zoeken.

2 De energie van het Rode Land

Wat bofte ik dat Yumbo me vertelde waar ik mijn avontuur kon beginnen!

Hij stuurde me naar het Rode Land. Daar zou een regenboogslang zijn in de buurt van een rode rots. Misschien wist die slang me te vertellen of de regenboog in de grond was gezakt, zodat alleen de rode kleur nog zichtbaar was.

Ik besloot om meteen naar het Rode Land te gaan.

Je moet ergens beginnen.

Dan maar meteen met de eerste kleur van de regenboog: rood.

Het Rode Land moest ergens ver weg in het Grote Veld liggen.

U weet misschien dat het Grote Veld heel groot is.

Ik ben een paar keer in het Grote Veld geweest, maar nog nooit in het Rode Land.

Wat is de snelste manier om er te komen? Hoe herken ik het Rode Land? Is het rood?

Het antwoord, beste lezer, lag in de wind. De wind zou me er naar toe moeten dragen.

Zwevend op de wind. Het zou het de eerste keer worden, dat ik me zou overgeven aan de grillen van de wind. Liever liep ik, maar daarvoor was de afstand te groot. Zweven op de wind bleek niet zo moeilijk voor een vogel als ik. Gewoon mijn vleugels strekken en me door de wind naar grote hoogten laten dragen. Eitje.

Bewegingsloos maar opgewonden zweefde ik tussen de wolken door, de zon achterna, zonder ook maar één keer met mijn vleugels te klapwieken. Nooit had ik ervan gedroomd dat dat luchtig zweven op de wind zo verheven kon zijn!

Elke avond, als de zon nog net voor me uit scheen, liet ik me zakken om een hapje te kunnen eten en mijn kop tussen de vleugels te vouwen om te kunnen slapen.

Zo gauw de dag opnieuw begon en de wind opstak, liet ik me weer omhoog dragen, om op grote hoogten verder te zweven.

De reis duurde langer dan dat ik verwacht had. Ik genoot ervan dat de wind me vleugels gaf om naar het Rode Land te zweven. Waren het dagen of manen? Ik vergat hoe vaak ik de zon intussen had zien ondergaan.

Na een flinke tijd werd mijn geduld beloond.
Diep onder mij zag ik een grote, langwerpige steen, die rood gloeide in de zon.
Was dit een droom?
Nieuwsgierig liet ik me zakken, om dichterbij die steen te komen.
Gaandeweg werd het me duidelijker.
Die grote steen was geen gewone steen, maar een rots, die hoog boven het land uitstak.
Langzaam kwam ik dichterbij de rots. Onder mij werd het land steeds droger. Ik zag veel lage, dorre struiken op het zand. Er zaten veel kuilen in en er lagen veel losse stenen uitgestrooid.
Nu pas kon ik zien hoe het land om de rots eruit zag: rood! Dit moest het Rode Land zijn! Het was geen droom, ik had het Rode Land gevonden!
Blij liet ik me zakken naar de rode grond in de buurt van een dode boom. Daar kon ik even mijn vleugels invouwen.

“Auww!!”, gilde ik bij het aanraken van de rode grond.
De grond onder mijn poten bleek gloeiend heet!
Het Rode Land brandde aan mijn poten. Alsof ik op hete kolen liep!
Snel huppelde ik naar de dode boom om in de schaduw te kunnen staan. Hopelijk was het daar minder heet. Hink, stap, sprong.
Bij elke stap die ik zette, brandden mijn poten. “Auww, mijn linkerpoot! Auww, mijn rechterpoot!”
Ik kon niet eens heel even blijven staan, zo heet was het zand.
Zo gauw als ik een poot op het rode zand zette, voelde ik het branden aan mijn poot. Bij elke stap trok ik mijn poot meteen omhoog, om de volgende korte stap te kunnen zetten. Hink, stap, sprong. Mijn kuif ging daarbij op en neer en tikte in mijn nek.
Eindelijk kwam ik onder de dode boom. Het rode zand in de schaduw van de boom voelde niet zo heet aan. Hier kon ik even blijven staan.
Hhhaahh!

“Hahahahahahahahaha!”
Huh? Er wordt hier gelachen! Zijn die lachers blij, omdat ze de regenboog hebben gezien?
Ik keek omhoog, om te zien wie er aan het lachen waren.

Boven mij in de dode boom zaten twee vogels, die ik nog nooit eerder had gezien. Het waren middelgrote, witte vogels met donkere vleugels. Hun koppen waren iets te groot voor hun lijf. Er zat een donkere vlek achter de ogen, alsof ze vier ogen hebben.

HUMOR

Chuck en Burra waren twee kookaburra's, die graag met elkaar grappen maakten.

"Ahem", kuchte Chuck.

"Wou je wat zeggen?", vroeg Burra.

"Mag ik wat zeggen?", vroeg Chuck terug.

"Ja, hoezo?"

"Nou, meestal wil je liever dat ik niets zeg", antwoordde Chuck.

"Hahahaha!", lachten de twee vogels.

"Snap ik", zei Chuck lachend. "Burra, weet jij hoe een vogel zingt die haar ei in een ander nest legt?"

"Nee, hoe dan?", vroeg Burra.

"Choekchoek, choekchoek!"

"Hahahaha!"

"Chuck, weet jij dan hoe een vogel zingt die net veel gedronken heeft?", vroeg Burra aan Chuck.

"Nee, hoe dan?"

"Boerrahhhh!"

"Hahahahahaha!", lachten de twee vogels.

"Ik weet er nog één", zei Chuck. "Weet jij hoe die kookaburra heet die voor zijn eigen eten zorgt?"

"Nee, die ken ik niet", antwoordde Burra. "Hoe dan?"

"Koekebakker!"

"Haha!"

"Ken je deze?", vroeg Chuck. "Hij gaat over die vogel, waar iedereen zo bang van is, Wedgie."

"Brrr! Wedgie de wigstaart, bedoel je?", vroeg Burra gruwend.

"Precies! Weet jij hoe een wigstaart is die snel een haas vangt?"

"Nee, die ken ik niet. Wat dan?"

"Gehaast!"

"Hahahaha!"

"Weet jij wat een haas is die door een wigstaart wordt gevangen?", vroeg Burra.

“Gewicht?”

“Bijna goed! Hij is het haasje!”

“Hahahaha!”

“Burra, weet jij hoe een wigstaart ons noemt als hij ons van bovenaf wil laten vallen?”

“Nee, hoe dan?”

“Koekies!”

“Hahahaha!”

Burra keek omhoog en schrok. “Wedgie!”, riep hij.

Er cirkelde een wigstaart hoog boven de dode boom, op zoek naar eten. De wigstaart was bijna niet te zien, zo hoog vloog hij.

De kookaburra’s hadden Wedgie de wigstaart gezien.

Meteen draaiden ze hun snavels in de richting van de wigstaart, die heel hoog boven ze vloog. Ze waren meteen stil en bleven stokstijf stilstaan. Bij elke beweging van de wigstaart draaiden de kookaburra’s hun lijfjes achter hun koppen, alsof ze achter hun snavels wilden schuilen.

Vanaf grote hoogte leken de kookaburra’s op twee spitse palen.

Zou de wigstaart de kookaburra’s al gezien hebben?

Onverstoorbaar bleven de kookaburra’s met de wigstaart meedraaien, zonder iets te zeggen. Slim, want je valt niet op als je met het gevaar meedraait.

Als de wigstaart naar links ging, draaiden ook de kookaburra’s naar links. Ze stonden scheef, maar vielen niet om.

De wigstaart cirkelde rond, boven de dode boom, totdat hij merkte dat er niets te eten voor hem viel. Langzaam vloog de wigstaart verder, van de twee vogels af.

De kookaburra’s bleven de wigstaart met hun lijfjes volgen, totdat ze hem niet meer konden zien. Ze gingen daarbij steeds schever staan, totdat ze dan toch eindelijk omvielen.

“Hahahahaha!”

“Pfioei! Die is weg! We hebben weer goed voor paal gestaan! Hahahahahahaha!”

“Ja, die Wedgie hebben we weer gefopt!”, lachte Burra trots.

“Weet je wat ook leuk is? Hink stap sprong op het hete zand! Hahahahaha!”

“Wie loopt er nu op het hete zand? Hahahahahahaha!”

“Een stuitervogel met een kuif en rode poten! Hahahahaha!”